Küçük Oselot

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Oselot

Aysel Banu YAVUZAL

Yağmur ormanının derinliklerinde, yaprakların yeşil yağmur gibi damladığı yerde küçük bir oselot yaşardı. Kürkü altın sarısıydı ve üzerinde koyu gül desenli benekler vardı; kehribar gözleri ise her zaman merakla kocaman açılırdı. Patilerinin altındaki yumuşak toprağın hissini ve eğrelti otları arasında kıvrılan patikaların kokusunu çok severdi. Her sabah orman zemininde yürür, toprağı bir hikâye kitabı gibi okurdu.

Yukarıda, zümrüt yeşili ağaç tepelerinde küçük bir ağaç kurbağası yaşardı. Derisi parlak limon yeşiliydi ve altın rengi gözleri küçük güneşler gibi parıldardı. Yüksek dallara tırmanmayı ve aşağıdan bütün açıklığa bakmayı çok severdi. Oradan her şeyi görebiliyordu: kıvrılan dereyi, yosunlu kütükleri ve aşağıda en sevdiği patikayı izleyen küçük oselotu.

Bir gün tombul bir yağmur damlası oselotun burnuna pat diye düştü. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Gökyüzü karardı ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Oselot kocaman bir yaprağın altına koştu ama su çoktan patilerinin etrafında yükseliyordu. Yukarı baktı ve dalın üzerinde güvenle, kupkuru duran ağaç kurbağasını gördü. "Merhaba aşağıdaki!" diye seslendi. "Su yükseliyor!"

Oselotun kuyruğu seğirdi. Su birikintilerinin derelere dönüşmesinden hiç hoşlanmamıştı. "Ben senin gibi tırmanamam," dedi. "Daha yüksek bir yer bulmam gerek ama patika kayboluyor." Ağaç kurbağası başını yana eğdi. "Ben buradan görebiliyorum," dedi. "Belki birbirimize yardım edebiliriz." Oselotun kehribar gözleri parladı. "Deneyelim!"

Yağmur yaprakların üzerinde trampet gibi çalıyordu. Oselot toprağı inceledi, bir patika kokusu aradı. "Bu devrilmiş kütüğün yanından beni takip et," diye seslendi. Ağaç kurbağası onun üstünde daldan dala zıpladı. "Dur!" diye vırakladı. "İleride derin bir hendek var. Büyük eğrelti otuna doğru sola dön!" Oselot dinledi ve sola döndü. Su patilerinin etrafında dönüyordu ama o yoluna devam etti.

İyi bir ekip olmuşlardı. Oselotun burnu en sağlam çamuru buluyor, patileri her adımı sınıyordu. Ağaç kurbağasının altın gözleri dalları ve yükselen suyu tarıyordu. "Dere burada çok geniş," diye uyardı. "Ama güvenli görünen bir kaya görüyorum." Oselot kayaya atladı, çizgili kuyruğu dengesini sağlamak için sallanıyordu. "Teşekkürler!" diye soluklandı.

Yağmur yağmaya devam etti. Açıklık sığ bir gölete dönüşüyordu. Oselotun kürkü sırılsıklamdı ama pes etmedi. "Bir sıra basamak taşı görüyorum," dedi. "Eski incir ağacına doğru gidiyorlar." Ağaç kurbağası minik vantuzlu parmak uçlarını birbirine vurdu. "O incir ağacının dalları en kalın dallar! Orada dinlenebiliriz."

Ama basamak taşlarına vardıklarında su onları örtmüştü. Oselotun kulakları düştü. "Şimdi ne olacak?" Ağaç kurbağası çevresine bakındı. "Şu çalının dalları alçaktan sarkıyor," dedi. "Onların arasından geçebilirsin, ben de üstlerinden zıplayıp sana nereye basacağını söylerim." Oselot derin bir nefes aldı. "Tamam. Birlikte gidelim."

Oselot damlayan çalının arasından geçti, gül desenli benekleri gölgelerle karışıyordu. Ağaç kurbağası yukarıda zıplayarak seslendi: "Sol! Şimdi sağ! Şu köke dikkat et!" Yağmurda bile sesi neşeliydi. Oselot onun yönergelerini izledi, dikkatli bir pati, sonra bir pati daha. Su hâlâ yükseliyordu ama ilerliyorlardı.

Sonunda eski incir ağacına ulaştılar. Kökleri yüksek ve kuruydu, dalları açık kollar gibi genişçe uzanıyordu. Oselot büyük bir kökün üzerine tırmandı. Ağaç kurbağası onun üstündeki bir dala atladı. "Başardık!" diye sevindi. Oselot kürkündeki suyu silkeledi. "Birlikte başardık!" dedi, kehribar gözleri parlıyordu.

Yağmur yavaşlamaya başladı. Ağaç kurbağası aşağıdaki oselota baktı. "Biliyor musun," dedi, "ben hep toprağı çok çamurlu sanırdım. Ama senin patikaların harika." Oselot yukarı baktı. "Ben de hep ağaçları çok yüksek sanırdım. Ama senin manzaran muhteşem." İkisi de güldü. "Arkadaşlar farklı bakış açılarını paylaşabilir," dedi kurbağa.

Oselot başını salladı. "Ben yerden görüyorum, sen yukarıdan görüyorsun. Birlikte yolu bulduk." Ağaç kurbağası daha alçak bir dala atladı. "Ve birlikte birbirimize yardım edebiliriz," dedi. Suyun yavaşça çekilişini izlediler ve yağmur ormanı yumuşak ışıkta yeniden parlamaya başladı.

Yağmur durduğunda açıklık yağmur damlalarıyla pırıl pırıl parıldıyordu. Oselot uzun çizgili kuyruğunu gerdi. "Yukarıda olman çok güzeldi," dedi. "Aşağıda olman çok güzeldi," diye yanıtladı kurbağa. "Arkadaşlar farklı bakış açılarını paylaştığında dostluk daha güçlü olur." Oselot gülümsedi. "Hep bir ekip olalım."

Ağaç kurbağası bir an için oselotun başına zıpladı. "Anlaştık," dedi. Sonra dalına geri atladı. Oselot incir ağacının kökünden aşağı indi ve büyük bir yaprağın altında kuru, rahat bir yer buldu. Kurbağa ise ağaç kabuğunda sıcacık küçük bir oyuk buldu. İkisi de kendini sıcak ve güvende hissetti.

O günden sonra küçük oselot ve küçük ağaç kurbağası her sabah buluştu. Oselot orman zemininde koşar, kurbağa en yüksek dallara tırmanırdı. Birbirlerine seslenir, gördüklerini paylaşırlardı. Oselot yukarı bakmayı öğrendi, kurbağa ise aşağı bakmayı.

Ve yağmur yeniden yağdığında hazırdılar. Takım çalışmasının ve dostluğun korkutucu bir seli bir maceraya dönüştürebileceğini biliyorlardı. Yağmur ormanı onların yuvasıydı; yüksek dallarla ve yumuşak patikalarla doluydu ve onu paylaşmaktan mutluydular—her biri dünyayı kendi bildiği gibi görüyor, ikisi birlikte görüyordu.